

Fecske Csaba **A sárba le**

átréseli magát a nyár
a gyümölcsön iparkodik hogy
valami formát öltsön alma körte
barack szilva ehhez boldogan
adja magát ha nem is örökbe kölcsön
testvéri együttműködésre bírva
a szorgalmas fát

íme kész a lomb
minden levele zöld még de már
áttűnik rajta a vörös a sárga
hiába hívogatja a madárszárnyakkal
meggyötört ég földre hull majd
erőtlenül le mind a sárba

Megmarad-e valami

sietünk október vége máris
hosszú céltalan esők a vak nap
szemedbe kap felsikolt egy ablak
üvegén ha ősz ha tél volt nyár is

néhány levél zörög még a fákon
képek miket elejt majd a tudat
leválnak róla mint a vakolat
de ha nincsenek is ott én látom

őket belőlem van minden amim
csak van ekképpen minden enyém
rejtőzve lenn a mélyben mint a szén

a gyönyör bányássza ki vagy a kín
ha egyszer felhagy velem a remény
megmarad-e belőlük valamim